

КАКВО ЯДЕ КОТКАТА.

(Разказъ).

ило е врѣме, кога котката, като домашно животно, не е била развѣждана навсѣкждѣ, както днесъ.

Отишълъ веднажъ единъ човѣкъ въ чужда страна, дѣто хората вѣдѣли коткитѣ.

Отъ дума на дума, станало дума и за мишкитѣ — за тѣхнитѣ пакости и злосторства.

Човѣкътъ не можалъ да изкаже съ думи врѣдитѣ, които имъ правѣли мишкитѣ изъ домоветѣ на всѣка крачка, като прибавилъ, че каквото и да правѣли, каквито и примки и капани да залагали, мишкитѣ все си ходѣли пакъ свободно и вмѣсто да се свършатъ, или поне намалѣятъ, тѣ отъ день на день ставали все повече.

„Мишкитѣ, казалъ той, сж най-голѣмитѣ наши неприятели, които съ нищо не можемъ побѣди, и въ знакъ на покорность и безсилие прѣдъ тѣхната сила и многочисленность плащаме имъ всѣка година не по-малко отъ половината на приходитѣ си, като данѣкъ.“